

ת"פ 69406/12/18 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם פלוני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 69406-12-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט עודד מורנו

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם פלוני

ב"כ המאשימה- עו"ד מאיה אשכנזי

ב"כ הנאשם- עו"ד אייל אבולעפיה

הנאשם בעצמו

הכרעת דין מותרת לפרסום

בהתאם לסעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982, אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ולהלן נימוקי:

מבוא:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום החובק שני אישומים ביום 20.12.2018. בהתאם לעבודת כתב האישום הראשון הרי שבמועד הרלבנטי לכתב האישום היו הנאשם והגב' א. א. (להלן-המתלוננת) בני זוג גרושים כשנה ולהם 3 בנות משותפות.

ביום 11.11.2018 שעה 09:10 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לגינה הסמוכה בביתה של המתלוננת (להלן-המקום), בין השניים התגלע וויכוח בעניין תשלום המזונות.

או אז זרק הנאשם את מפתחות ביתה של המתלוננת לעברה ואלו פגעו בגופה. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת

בשתי ידיו, תפס את ידה, ניער אותה בחוזקה ואמר לה "זונה אני אשרוף אותך". בהתאם לעובדות אלו מואשם הנאשם באישום זה בעבירה של תקיפה סתם כנגד בן זוג לפי סעי' 382 (ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן-החוק) ועבירת איומים, עבירה לפי סעי' 192 לחוק.

בעניין האישום השני, הרי שביום 05.09.2018 (בכתב האישום נרשם בטעות 2019), בשעה שאינה ידועה למאשימה שלח הנאשם הודעות למכשיר הסלולרי של המתלוננת, ובין היתר כתב "לכי תראי להם הכל, תגידי להם שאני רוצה לרצוח אותך מצידו" "בואי תביאי אותי לקצה נראה מה יישאר ממך".

בהקשר לאישום זה מואשם הנאשם בעבירת איומים נוספת לפי סעי' 192 לחוק.

ראיות התביעה:

במסגרת פרשת התביעה הוגשה הודעת הנאשם אשר סומנה ת/1, מזכר מאת השוטרת הודיה כהן וייס מיום 04.12.2018 סומן ת/2, וזאת בעניין בקשה מיחידת התביעות להתקשר למתלוננת בשאלה מתי נשלחו אליה ההודעות, ותשובה כי המתלוננת עשתה מסך ועל כן אין תאריך על גבי ההודעה, צילום המסך נעשה באותו יום בו שלח אליה הנאשם את ההודעות, וזאת ביום 05.09.2018.

עוד הוגש ת/3 צילום המסך על ידי המתלוננת, ובו ההודעות נשוא האיומים באישום השני. במהלך עדות הנאשם היום הוגש ת/4 בעניין תמלול השיחה למוקד 100.

המתלוננת העידה במסגרת פרשת ההגנה ונחקרה בחקירה ראשית וחקירה נגדית והתייחסות לעדותה על ידי בית המשפט תימסר במסגרת פרק הדין וההכרעה.

התובעת מבקשת מבית המשפט לאמץ את עדות המתלוננת אשר נתמכת בת/3 ומתיישבת עם שאר הראיות הקיימות בתיק וכן יש בהמשך לכך לדחות את עדות הנאשם.

התובעת אף הגישה לבית המשפט אסופת פסיקה, הן מבית המשפט העליון לעניין יסודות עבירת האיומים והן מערכאות נמוכות יותר אשר דחו טענות להעדר התקיימות יסודות העבירה או לקיומו של סייג זוטי הדברים.

ראיות ההגנה:

בפרשת ההגנה העיד הנאשם להגנתו, תוך שהסנגור מגיש גם (עוד במסגרת פרשת התביעה) את נ/1, והוא דוח פעולה מאת הרס"ר אליהו גרוס אשר מתייחס לרגע בו הגיע השוטר גרוס לזירת האירוע נשוא האישום הראשון, חבר למתלוננת

אשר מסרה לו כי הנאשם הגיע אליה לבית בדרישה שהוא יפסיק לשלם מזונות כי כבד עליו. עוד הוסיף השוטר גרוס כי המתלוננת מסרה לו שהיא לא מוכנה לדבר איתו על זה, כי יש החלטה של בית משפט. "הנאשם תקף אותה בדחיפות ואגרופים". המתלוננת מסרה כי אין צורך בטיפול רפואי, לא נראו סימני חבלה, והיא לוותה לתחנת המשטרה להגיש תלונה. כמו כן לא נראו סימני תקיפה במקום.

עוד הגיש הסנגור את נ/2, תכתובת וואסאפ עם המתלוננת ונ/3 תכתובת וואסאפ נוספת עם המתלוננת.

הנאשם עצמו העיד להגנתו ונחקר בחקירה ראשית וחקירה נגדית והתייחסות לעדותו תהא בפרק דיון והכרעה.

הסנגור מבקש מבית המשפט לקבוע כי אין ליתן אמון בגרסת המתלוננת, ועל כן יש לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו אישום הראשון. עוד הוא טוען לחילופין כי לא התקיימו יסודות העבירה, וככל שכן התקיימו יסודות אלו הרי שיש לזכות את הנאשם מכוח סייג זוטי הדברים בהתאם לסע' 34 יז לחוק.

אלו הם פני הדברים בהתייחס לאישום השני, גם שם נטען כי האמירות המיוחסות לנאשם גם אם נאמרו, אינן עולות לכדי איום לנוכח מערכת היחסים שהייתה קיימת בין בני הזוג, וכן נכנסות בגדר סייג של זוטי דברים - גם בהתייחס לבקשה לזכות את הנאשם מהאישום הראשון, כך שמלכתחילה לו האישום השני היה עומד לבדו, הרי שלא היה מוגש כתב אישום מלכתחילה.

השאלות שבמחלוקת:

למעשה השאלות אשר נמצאות במחלוקת בהתייחס לאישום הראשון מתייחסות לכך כי הנאשם אמנם לא חולק כי נכח במקום ואכן התנהל ויכוח בטונים גבוהים עם המתלוננת, אך הוא מכחיש כי דחף את המתלוננת בשתי ידיו, תפס אותה, ניער אותה ופנה אליה באמירה שעולה לכדי איום "זונה אני אשרוף אותך".

בנוגע לאישום השני, הרי שאין כל מחלוקת שהאמירות המיוחסות לנאשם כמפורט בת/3 שהוגש אכן נאמרו, אך הן אינן עולות לכדי איום בשל העדר התקיימות יסודות העבירה, וכך או אחרת ניתן לטעון לקיומו של סייג של זוטי הדברים בהתאם לסע' 34 יז לחוק.

דיון והכרעה:

לא אוכל לתת אמון בגרסת המתלוננת, ודאי לא ברף הנדרש במשפט פלילי כך שאוכל לאמץ את עדותה, היא העדות המרכזית, אשר תוביל להרשעת הנאשם והוכחת יסודות העבירה מעל לכל ספק סביר.

עמוד 3

בהתייחס לאישום הראשון:

כאמור, הנאשם מואשם באישום ראשון בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. בכל הנוגע לתקיפה, הרי שכפי שמתואר בכתב האישום הנאשם דחף את המתלוננת בשתי ידיו, תפס את ידה, ניער אותה בחוזקה ולאחר מכן איים עליה "זונה אני אשרוף אותך". המתלוננת העידה בחקירה ראשית בהתייחס לאיום הרי שחזרה על הדברים לאחר ריענון עדות, אך בהקשר זה איני סבור כדעת הסנגור כי יש בכך לראות את הנקודה המרכזית. מנגד, בית המשפט לא יוכל ליתן אמון לגרסת המתלוננת, שכן ממכלול הראיות בתיק עולה כי עדותה לא הייתה עקבית וניכר היה כי היא מתארת את האירועים במקומות שונים, לא בצורה אחידה, ובאופן בו היא נוטה להשחיר את פניו של הנאשם בהעצמת האירועים.

תחילה, אני מפנה לנ/1, דוח הפעולה של השוטר אשר הגיע למקום, שם נכתב בצורה מפורשת מפי המתלוננת, כי הנאשם תקף אותה בדחיפות ואגרופים. יש הבדל משמעותי בין דחיפות לבין אגרופים, וכפי שניתן לראות כתב האישום אינו מזכיר את עניין האגרופים כלל וכלל. כאשר נשאלה באותו עניין בחקירה נגדית (עמ' 18 בשורות 12 ואילך) כל שהשיבה "מה שאני זוכרת שאמרתי בחקירה שהנאשם דחף אותי" ובעניין האגרופים אמרה בעמ' 18 שורה 22 "אני לא זוכרת מה אמרתי לו אפילו".

התביעה מתארת בכתב האישום בסע' 3 שורה 2 כי בכל הנוגע לכך כי הנאשם ניער את המתלוננת, הרי שהוא ניער אותה "בחוזקה". המתלוננת אשר העידה בפניי לא השתמשה במילה זו והיא סיפרה הן בחקירה הראשית בעמ' 7 שורה 3 ואיל, "שנינו היינו במצב של לחץ, זה התבטא בזה שהיה שם הרמת קולות צעקות לאט לאט זה התלהם. הנאשם קילל גם לי כנראה יצאו מילים לא כל כך. המצב שם לא היה פשוט... ביקשתי ממנו את המפתחות הוא זרק אותם עליי, תפס לי את היד וניער אותי. התקשרתי לאבא שלי. אבא שלי ביקש ממני להתקשר ולהזמין ניידת". זהו המקום לציין כי בהמשך לכך שהמתלוננת מספרת כי היא התקשרה לאביה אשר שמע את החלק השני של האישום והוא עבירת האיומים, מציינת המתלוננת בעמ' 17 שורה 8 בהתייחס לאביה "הוא שמע את הנאשם צורח עליי ומקלל, אמרתי לו שהנאשם ניער לי את היד והוא אמר לי להתקשר למשטרה".

אביה של המתלוננת לא נחקר בתיק זה והדבר רובץ לפתחה של המתלוננת, כך שלא דאגה כי אביה ימסור עדות בנושא ובהתאם לכך לפתחה של המאשימה.

בעניין זריקת המפתחות, הרי שבחקירה הראשית, כפי שמצוטט לעיל, כל שאמרה הוא כי הנאשם זרק את המפתחות עליה ובחקירה הנגדית בעמ' 19 שורה 6 ואילך מסרה כי המפתחות פגעו לה בכתף והיא אף הרימה אותם וחזרה על מנת לשוחח עם הנאשם, ובהמשך לכך הוא תפס את יד שמאל ביד אחת וניער אותה.

לא ניתן כל הסבר מדוע לא חזרה על אותה גרסה בהקשר למקום בו פגעו בה המפתחות כבר בחקירה הראשית.

זאת ועוד, בעמ' 20 החל משורה 3 ואילך מתארת כי הנאשם תפס אותה במעלה הזרוע וכשנשאלה מדוע אמרה כי הוא דחף אותה השיבה: "כי הוא דחף הייתה דחיפה לפני שהוא ממש תפס אותי וניער אותי". בהמשך לכך כשנשאלה

"עכשיו את אומרת שהייתה דחיפה לפני זה" משיבה **"מה זה דחיפה, הוא לא הפיל אותי על הרצפה"**. שאלה נוספת האם חוץ מאותה אחיזה ביד היכן הנאשם דחף אותה השיבה: **"זה היה מן דבר כזה"** (מדגימה נגיעה קלה עם האצבעות במעלה זרוע שמאל), ובית המשפט זוכר היטב את הנגיעה הקלה ביותר אותה הדגימה המתלוננת במסגרת חקירתה הנגדית.

עוד יש לציין (עמ' 19) בעניין המרחק בו הייתה המתלוננת בזמן בו נזרקו לעברה המפתחות, כי הנאשם עמד **"קרוב מאוד ממש עמד מולי"** והאפשרות לזרוק את המפתחות בצורה אותה תארה בעדות. ולכך יש להוסיף (עמ' 17 שורות 20-29) כי אין זכר בנ/1 לנושא זריקת המפתחות.

מצד שני, הנאשם בהודעתו במשטרה בת/1 אינו מנסה למתן את עוצמת האירוע שהייתה ומספר כי אכן היה ויכוח קולני ביותר והצדדים דיברו בגסות רוח. בכל הנוגע לזריקת המפתח מספר כי זרק את המפתח הצידה בהפגנתיות ולא פגע בה, וגם לא ניער את המתלוננת. על דברים אלו חזר הנאשם גם היום בעדותו בפניי, עדותו הייתה רציפה, קוהרנטית, והיה ניכר כי למרות סכסוך הגירושים אשר מן הסתם הותיר עקבות על שני הצדדים, אינו "יוצא מגדרו" על מנת להשחיר את המתלוננת.

אציין כבר עתה כי התנצלותו בסוף הודעתו בשורות 54-55 אינה בגדר הודאה, אלא בכך שהנאשם מצר על הסיטואציה אליה נקלע, והדברים ברורים והובהרו גם בעדותו היום בבית המשפט.

משכך, איפוא, לא הוכיחה המאשימה ברמה הנדרשת מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלוננת ובאופן דומה כי האמירה המיוחסת לו בסע' 3 לעובדות אכן נאמרה. ובהקשר לאותה אמירה, בית המשפט יתייחס באופן נרחב יותר גם בהקשר של האישום השני, ולכך שגם לו אכן ניתן היה לקבוע שאותה אמירה נאמרה הרי שסייג זוטי הדברים עומד לנאשם.

בהתייחס לאישום השני:

זהו המקום לפתוח ולומר כי אין ספק שמערכת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת אשר בזמן הרלבנטי לאישום הראשון הייתה מערכת יחסים קשה ביותר, כאשר הצדדים "הולמים" אחד בשני באמירות קשות אשר יש להצר על כך שזו הסיטואציה בה נמצאים שני אנשים מבוגרים, כאשר בתווך שלושה ילדים משותפים איתם ימשיכו בני הזוג לחיות לכל החיים, גם לאחר סיומו של תיק זה.

אין כל מחלוקת כי ת/3 אכן נרשם על ידי הנאשם, ובו האמירה **"לכי תראי להם הכל, תגידי להם שאני רוצה לרצוח אותך מצדי ובואי תביאי אותי לקצה נראה מה יישאר ממך"**. היום הנאשם בעדותו ניסה להסביר את דברים אלו בכך שלא הייתה לו כל כוונה לאיים על המתלוננת וכל כוונתו הייתה כי לא יכל יותר לשאת את מערכת היחסים, גם כאשר השניים גרושים, עם המתלוננת, ונראה כיצד תוכל המתלוננת להתמודד לבדה עם גידול הילדים.

איני סבור כי התקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת האיומים לפי סעי' 192 לחוק, וכפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 2038/04 לם נ' מ"י (להלן-עניין לם), שכן כפי שנקבע **"על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון האם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"**.

תחילה, האישום השני אשר קודם בזמן בחודשיים לאישום הראשון בא לאוויר העולם לאחר שהמתלוננת התלוננה באישום הראשון והגישה למשטרה את ת/3, הוא צילום מסך של הודעות נשוא אותו אישום, וגם בכך יש להעיד כיצד ראתה את הדברים שבמשך חודשיים לא מצאה לנכון להתלונן. כאשר נחקרה בעניין ההודעות בחקירתה הנגדית, מסרה בהתייחס לחקירתה במשטרה בנושא זה (עמ' 16 שדורות 3-4) **"...אני זוכרת שהוא אמר לי אם היו איומים לפני ואמרתי לו שהיו הודעות. לא ייחסתי לזה חשיבות"**. כאשר באים לצקת תוכן למקום בו היה אדם מן הישוב, במקרה שלנו המתלוננת מן הישוב, בסיטואציית החיים למול הנאשם ולכך כי לא נמצא לייחס לכך כל חשיבות, הרי שיש הן לאמירה והן לשיהוי בהגשת התלונה משנה תוקף.

זאת ועוד, כפי שעולה מדברי המתלוננת עצמה, הרי שהשיח בין הצדדים היה שיח "אלים", אך לא כזה שכולל אלימות בפועל. מפנה בהקשר זה לעמ' 14 שורות 25-26, שם נשאלה **"ש. נכון שבמסגרת היחסים בניכם שניכם כושלים בלשון ומאיימים אחד על השני. ת. כן. לא אלימות"**. בנוסף, עלה בחקירה הנגדית והנאשמת נשאלה כמה פעמים איימה על הנאשם אם הוא לא יגיע לפגוש אותה ולדבר איתה או יעשה משהו עכשיו הוא לא יראה את הילדים (עמ' 13 החל משורה 6 ואילך), ולכך השיבה **"מעולם לא"** (שורה 9). ולאחר שהסנגור מתעקש ושואל **"האם אמרת לו שאם הוא לא יבוא לפגוש אותך ולדבר איתך לא תתני לו לדבר עם הבנות"** השיבה: **"אני לא זוכרת שאמרתי דבר כזה"** ורק בפעם השלישית, כאשר הסנגור מתעקש ושואל: **"זכור לך שפעם אמרת לו שאם הוא לא בא לדבר איתך עכשיו תעשי לו בלגן, תבואי אליו לעבודה והוא לא יראה את הילדות יותר"** השיבה: **"עכשיו אני נזכרת באירוע שהיה לפני חודש וחצי לפני פסח בערך"** בהמשך מדברת על התלהמות בשיחה, ולבסוף (שורות 24 ואילך) משיבה: **"אמרתי שאם הוא לא נפגש איתי עכשיו אני אגיע אליו לעבודה אם צריך אני אכנס ואבקש לדבר איתו בכל צורה שהיא" ש. בכוח? ת. מה זה בכוח? כן. אני אבקש ממנו שיצא וידבר איתי. בעמ' 14 שורה 28 הייתה פחות נחרצת בהקשר מניעת ראיית הילדים על ידי הנאשם: "שוב אני לא זוכרת שאמרתי לו שאני אמנע ממנו לראות את הבנות ואם אמרתי, מעולם לא התכוונתי. אבל אני לא זוכרת שאמרתי. יכול להיות מההתלהמות"**. ולדברים אלה יש הקשר גם בהתייחס לאישום הראשון והיכולת של בית המשפט ליתן אמון בגרסת המתלוננת.

עוד אני מפנה לנ/2 ונ/3, שם אמירות במסגרת תכתובות הוואסאפ של המתלוננת עם הנאשם: **"לך לעזאזל אתה והכסף וההתמסכנות שלך"**; **"לך תזדיין"**; **"תעשה מה שבא לך ותתאבד מצדי"**; **"אתה שרמוטה"**; **"תקשיב טוב טוב אני הולכת להתהפך עליך במאה שמונים, רצית קיבלת, נגמרה הסבלנות שלי"**.

המתלוננת מסרה בחקירתה הרשאית (עמ' 8 שורות 11 ואילך) כי לא ראתה את הנאשם כאדם אלים, הנאשם התנצל על מה שהיה כאדם אלים, היא אף ביקשה לבטל את התלונה והיא גם האמינה לו.

לא למותר לציין כי בהתייחס לת/3 כל מה שנמסר הינו צילום מסך ולא תכתובות הקודמות לאותו צילום ומאחרות לאותו

צילום, ובית המשפט ער לת/2 אשר הוגש בהקשר זה.

כמו כן, סבורני כי לא הוכח היסוד הנפשי הדרוש לאור כל האמור לעיל בעבירת האיומים, וזאת בהתייחס לעניין הכוונה המיוחדת אשר דרושה להרשעה בסע' זה.

המציאות אשר נחשפה לבית המשפט בתיק זה הינה של מערכת יחסים קשה בין הנאשם למתלוננת אשר בכל הנוגע לשיח שני הצדדים נטלו בו חלק אשר מעצים ומקשה על מערכת יחסים להמשיך ולהתנהל, גם כאשר בני הזוג גרושים.

בנוגע לסייג בדבר זוטי הדברים:

למעלה מן הצורך סבור אני כי עומד לנאשם סייג בדבר זוטי הדברים בהתאם לסע' 34 יז לחוק. כפי שנקבע הרי שיש צורך בקיומם של 4 תנאים מצטברים לקיומו של סייג זה והם: טבעו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, כאשר בהתייחס לטיב המעשה הרי שיש להביא בחשבון גם את התנהגות המתלוננת. ראה למשך בהקשר זה את פסיקת בית המשפט המחוזי בע"פ (תל אביב) 2125/94 יובל בן ארי נ' מ"י (להלן-בן ארי), שם זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירה של תקיפה חבלנית לאחר שהניף את המתלוננת שחסמה את דרכו בגופה, והגם שבעקבות המעשה נמצאו על ידיה שתפי דם קלים תת עוריים ושריטות קטנות "כי המתלוננת בפרשה זו הייתה רחוקה מלהיות טלית שכולה תכלת".

בנוגע לנסיבותיו של המקרה, הרי שבית המשפט הרחיב בהקשר זה במסגרת הכרעת הדין.

בעניין התוצאות הרי שניתן לראות את עדות המתלוננת עצמה אשר לא יחסה כל חשיבות לאותם הודעות וואסאפ ורק לאחר חודשיים ובמסגרת התלונה באישום הראשון מסרה למשטרה את ת/3.

בעניין האינטרס הציבורי, הרי שהתנאי המכריע הוא (ע"פ 807/99 מ"י נ' עזיזיאן וע"פ 7829/03 מ"י נ' אריאל הנדסת חשמל (להלן עניין הנדסת חשמל), יש לשאול האם המעשה מצמיח סכנה מינימלית לציבור.

פסיקה נוספת בעניין הנדסת חשמל, אף קבע: "בבואו לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים... נקיטת זהירות בהכלתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע שכן, יש להשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה".

אכן לכאורה נראה כי מדובר באיום כלפי המתלוננת, וזאת בהקשר לחלק השני המיוחס לנאשם "**בואי תביאי אותי לקצה נראה מה יישאר ממך**", אך בית המשפט מקבל את הסברו של הנאשם במהלך חקירתו הראשית והנגדית בהקשר זה, ואין בכך שלא מסר את הדברים בתשובה לשאלת החוקר בתחנת המשטרה כדי להפחית מאמינות הדברים, והדברים הובאו גם במסגרת הכרעת דין זו. ראו גם ע"פ 39031-05-12 (מחוזי מרכז) חננאל נ' מ".

אני מוצא לנכון להפנות לפסיקת בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ 27179-04-11 רועי לוי נ' מ", שם קיבל בית המשפט המחוזי טענה לזוטי דברים בנוגע לעבירת התקיפה וסבר כי בכל הנוגע לעבירת האיומים האמירות אין עולות כדי איומים והורה על זיכוי המערער.

עוד יש לציין את ע"פ 30256-02-14 (מרכז) אברהם נ' מ", שם קבע בית המשפט המחוזי כי כאשר נותרה לבדה בכתב האישום עבירת תקיפה בדבר צביטה של המתלוננת ברגלה, צביטה שלא הותירה סימן, הרי שמכוח זיכוי של הנאשם העבירה המרכזית היא עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, ושוב בתוך המשפחה, יש מקום לקבל טענת זוטי דברים גם בהקשר העבירה שנותרה בכתב האישום. בהקשר זה יש להפנות לע"פ 4875/95 משה שלמה נ' מ"י אשר נזכר וצוטט בעניין בן ארי, שם זוכה הנאשם בבית המשפט המחוזי מעבירת אינוס אך הורשע בעבירה של תקיפה בכך שמשך את המתלוננת בכתפה ואחז בידה בניגוד לרצונה. בית המשפט העליון מזכה את המערער מעבירת התקיפה בשל זוטי דברים, וקובע: "**העבירה בה הורשע המערער היא פעוטה ביותר ונכנסת לגדרם של זוטי דברים, ואין ספק כי לא היה מוגש כתב אישום בגינה אלמלא האישומים האחרים שמהם זוכה המערער**".

דברים אלה נאמרים בהתייחס לכך שבית המשפט הורה על זיכוי הנאשם מעבירות נשוא האישום הראשון אשר בלעדיהם לא היה בא לעולם כלל האישום השני, שכן רק לאחר הגשת התלונה בדבר האישום הראשון נודע על ת/3 וגם מטעם זה עומד לנאשם סייג זוטי הדברים.

הנאשם אדם ללא כל עבר פלילי אשר כפי שמסר עובד בשלוש עבודות שונות על מנת לכלכל את עצמו וכן לעמוד בתשלומים להם נדרש במסגרת מערכת היחסים שהתפרקה עם המתלוננת ובית המשפט אינו מכריע בהקשר זה בנוגע לכך האם הוא עומד או אינו עומד בתשלומים.

כך או אחרת, הרשעתו בפלילים, יכולה להוביל הלכה למעשה גם לפגיעה במתלוננת עצמה, שכן יכולתו להתפרנס תהיה פחותה. אבהיר כי לא זו הסיבה אשר מכוחה אני מורה על זיכוי הנאשם, אך בהתייחס לסייג זוטי הדברים והשיקולים אותם יש לשקול, עמדת המתלוננת כפי שהובאה בבית המשפט בכך שאישרה שביקשה לבטל את התלונה, באותה נקודת זמן ולכך שהנאשם לא נקט כנגדה מעולם באלימות, מהווה נדבך נוסף לכך שיש להורות על זיכוי של הנאשם, גם מן הטעם של זוטי הדברים.

לאור כל האמור לעיל, הנאשם מזוכה מכל המיוחס בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ג תמוז תשע"ט, 16/07/2019, לאחר סיום ההוכחות באולם ובמעמד הנוכחים.

עודד מורנו, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשים לב לסעי' 68 ב (13) לחוק בתי המשפט, אני מתיר את פרסום הכרעת הדין למעט פרסום שם הנאשם והמתלוננת.

ניתנה והודעה היום י"ג תמוז תשע"ט, 16/07/2019 במעמד הנוכחים.

עודד מורנו, שופט

הוקלדעלידיאריתמליחי